

כפיו שז בגין
הופכת השואה מליצה
שדופה, עזבון זכר
ששת המיליונים

באגדה המפורסמת, מבחיל ה' רועה הצעיר מדי פעם את בני הכפר באזעקות-שואה של „זאב! זאב!“ — עד כי איש אינו שם עוד לב אליו. כאשר בא לבסוף זאב אמיתי וטרף את העדר, אין איש מקשיב לצעקות הרועה. מנחם בגין המציא אגדה הפוכה. הזאב הטרף כבר בא לכפר וטרף את כל הכבשים. אחריכך ממשיך הרועה לצעוק שוב ושוב „זאב! זאב!“ — עד שהוא הפך ל- מיטרד.

מנחם בגין אהב לצעוק „שואה! שואה!“ בכל הזדמנות. כאשר הח' לטה של מדינה אירופית זו או אחרת אינה נראית לו, הוא מזכיר לה את השואה ומוהיר מפני שואה חדשה, שהיא תהיה אחרת או לא.

בפני 30 שנה, זה היה יעיל. אולם בינתיים קם דור חדש באירופה. לטה אדם אירופי שהוא כיום בן 40 ויותר אינו זוכר את תקופת ה' שואה, והדבר נראה לו כאילו קרה בעבר רחוק. אין הוא חש כל אחריות כלפי אותו מעשה נורא, שאירע בימי הוריו.

כאשר בא בגין ומזכיר את ה' שואה בכל יום שני וחמישי בהקשר לכל עניין מדיני שוטף, הוא שוחק גם את היזכרונות הרשומים-האשמה המעטים שעוד נותרו. כך הופכת השואה מליצה שדופה.

אם אי-פעם יהיה צורך להזכיר את השואה ברצינות, לא יהיה עוד מי שיקשיב.

הנוהג הזה אינו רק מישחק חסרי-אחריות בפרשה הנוראה בי יותר בתולדות היהודים. הוא גם מעליב את זכר המיליונים, שניספו בשואה אמיתית, שלא היו להם מדינה וצבא. שהיו חסרי מגן, מופ' קרים לחסדי מכות-המוות האיומה ביותר שהמציא המוח האנושי.

איש אינו מקשיב. השבוע חזר בגין על מניגה ספול זה, כאשר קיבלו מנהיגי אירופה את החלטתם על הסיכסוך הישראלי-פלסטיני (ראה להלן). גם יהודי אירופה נאלצו ליקוד לפי החליל הבגיני, לצעוק חס על „השואה החדשה“, הצפויה בעקבות ההח' לטה המדינית למדינת-ישראל — המעצמה הצבאית האדירה ביותר במרחב.

איש לא הקשיב. אירופה משכה ככתפיה. בעזרת בגין, יצאה השואה מן האיסנה.

הממשלה

אלוהים ישמור

סטיב מקינארט וקוז'ק

יכרו נשום ררוחה.

המנהיג הדגול שנעלם

נמצא חי ושם

במכתים משתאים

ונבעתים, עוקב הציבור כולו אחרי

המחזה השבועי הקרוי „ישבת

הממשלה.“ שום סידרה טלוויזיונית

אינה דומה לו. גם מייגה של בוונות

והחפרפרת, תמונה מישפחתית ו'

קווינס, לא היתה מגיעה לרמה

זאת.

לפני שבוע היה זה מחזה-מתח:

האם אריק שרון מסוגל לחולל

הפיכה צבאית במדינה, אם יקבל

לידיו את מערכת-הביטחון? „הוא

יצור על מישרד ראש הממשלה

בטאקנים.“ קבע ראש-הממשלה,

הסביר לאחר מכן שהיה ב'

צחוק. „הוא מסוגל לחולל הפיכה,

ולשים אותי במחנה-מעצר.“ הודיע

בגין בעיני האירופים („פולקסקראנט“, הולנד)
„ברך להתנחלות האחרונה“

ראל, הנאחות בגדה וברצועה, וה' מפעילה שם את אותן השיטות שנתגלו בכל המילחמות הקולונ' יאליות האלה כנדונות לכישלון מראש. אתם האירופים, שאהדו את ה' ציונות אחרי השואה, אהדים עתה את הפלסטינים. ביגלל אותן ה' סיבות, שום הסברה ישראלית — גם אם לא תנוהל עליידי יצחק שמיר, הידוע באירופה כ„ראש כנופייית-שטרן לשעבר“ — לא תוכל להתמודד עם תופעה זו. הפלסטיני השובל מושך יותר אהדה מאשר הישראלי הכובש.

לבוח הערכים של אירופה, ה' מושג „הגדרה עצמית“ תופס מקום גבוה מאוד. מאז ראשית המאה ה'20, זהו מושג מקודש באירופה. לא יעלה על הדעת באירופה לשר' לול אותו מעם כלשהו.

II עיפיים. כל המהלכים ה' אלה מבשלים עתה. האינטרס מת' מזג עם ההכרה המוסרית. מדינאים ציניים מדברים עכשיו באותה ה' שפה כמו סטודנטים הומימיזמו.

כאשר התכנסו השבוע ראשי תשע המדינות, היה ברור כי תתקבל החלטה הנוגדת את מדיניות ישר' ראל. השאלה היתה רק מה יהיה גיטוחה, ועד כמה תרחיק לכת.

ברגע האחרון פעלו כמה השפעות שבאו למתן את הניסוח. ממשלת קארטר שלחה לאירופה מעין קרי' את אס-אראס: אל תקלקלו את סיכוויי-הבחירות של ג'ימי!

מדינות בעלות מסורת פרו-ישר' ראלית קיצונית נאבקו עם מדינות קרו-תמוג. כך נתקבלה בסוף ההחלטה מאוזנת היטב, המשתדלת לשמור על ה' אינטרסים של שני הצדדים בסיכ' סור — לפי המפיסה האירופית.

יעיקר ההחלטה:

● אייכור הסכם-השלום הישר' ראל-ימצרי, כפי שדרשו האמרי' קאים.

● שאיפה ל„פיתרון כולל של

הסוכסוך“.

● קביעה שהאינטרסים של אי-

רופה מחייבים אותה „למלא תפקיד

מיוחד“, וזהי מעין הכרזת-עצמאות

כלפי ארצות-הברית.

● איכור ההחלטות 242 ור'338,

שעליהן מסתמכת ישראל והשנואות

על הפלסטינים, הצהרות קודמות

של הקהילה האירופית.

● קביעת שני עקרונות-היסוד

לפיתרון: „הזכות לקיום ולביטחון

של כל מדינות המרחב, לר' ב-ר'

ישראל, וצדק לכל העמים, לר'

בות ההכרה בזכויות הלגיטימיות

של העם הפלסטיני.“ אלה

הם למעשה שני העקרונות להח'

לטה חדשה, אשר האירופים נגמעי

לפי שעה, מלהגישה למועצת ה'

ביטחון, פאוססת להחלטה 242.

ב„קהילה הכלכלית האירופית“, פור' עלת מייגה מסוכנת של שני יסור' דות כימיים: אינטרסים לאומיים מוצקים הודועעות מוסרית.

כאשר מתחברים שני יסודות

אלה, נוצר חומר-נפץ.

להפלי, להבעיר, לנתק.

האינטרס הלאומי גלוי לעין. אי-

רופה תלויה כימעט כולה בנפט

הערבי. די בסגירת הברזים, כדי

שאיירופה תשקע בתהום של אבטלה

ומצוקה. הגלגלים ייעצרו, החרושת

תשוק, החימום הביתי ייפסק.

השואה תגיע לעוצמה של מצב-

מילחמה.

הבטחה האספקה של הנפט היא,

על כן, ארובתו העליונה של כל

מנהיג אירופי.

האירופים משוכנעים כי המרחב

מתקרב לקראת התפוצצות, שבו

יכולו הפלסטינים לגרום לזעזועים

בכל המדינות, להפיל מישטרים,

לחולל מהפכות, להבעיר את בארות

הנפט, לנתק את הצינורות, למקש

את המיצרים. אין זו הערכה מופ'

רכח.

פחדים אלה רודפים את האירור'

פיס. משום כך יש להם עניין ישר'

בהשכנת שלום, שיפרק את פצצת

הזמן הפלסטינית.

כל עוד סברו האירופים כי ה'

אמריקאים מסוגלים לעשות כן,

הזדיינו בסבלנות, אך כיום שורר

באירופה מצב-רוח של בוז גמור

כלפי המימסד המדיני האמריקאי.

לא זה בלבד שממשלת ארצות-

הברית משותקת בתקופת-הבחירות,

כאשר כל מועמד פוזל לעבר הקר'

לות היהודיים, אלא שנראה שגם

לאחר מכן לא תוכל אמריקה ל'

תפקד. שני המועמדים לנשיאות —

ג'ימי קארטר ורונאלד רגן — הם

אנשים אפסיים, שאיש באירופה

אינו בוטח בכישוריהם.

כך התגבשה בהדרגה ההחלטה

שעל אירופה לנקוט יוזמה עצמאית,

לטובת האינטרסים החיוניים של

עצמה.

הקטר והקיטור. יתכן כי

האינטרסים לבדם לא היו מספיקים

כדי להפעיל את הקהילה כיבדת'

התנועה, לולא נוספה לכך הודע-

קת מוסרית. האינטרסים הם הקטר,

דעת-הקהל היא הקיטור.

דעת-הקהל באירופה רואה עתה

בישראל מדינה כובשת, כמו כל

מדינה קולוניאלית אחרת. האירור'

פיס עצמם נאלצו לנטוש את מוש-

בותיהם ברחבי העולם, הם כטר'

חיס כי נסיונה של ישראל להחזיק

במטחים הכבושים ולהתנחל בהם

הוא גם אוילי וגם בלתי-מוסרי.

צרפתי שעבר את הניסיון האל'

גיירי, הולנדי שולק מאינדונסיה,

בלגי שגורש מן הקונגו, פורטוגלי

שנאלץ לוותר על אנגולה — כל

אלה אינם יכולים להאדור את ישר'

● מתן ערובות, „לרבות ערו'
בות בשטח“, גם של אירופה, ל'
„גבולות בטוחים ומוכרים“.

● „פיתרון לבעייה הפלסטינית“, שאינה בעיית פליטים בלבד.“ זוהי ביקורת על ההחלטה 242, ורמו לצורך לשנותה. ההחלטה 242 אינה מזכירה כלל את קיום הפלסטינים, ומדברת באופן כללי על הצורך למצוא פיתרון צודק לבעיית הפלי-טיים.

● מיסגרת לפיתרון פלסטיני: „העם הפלסטיני, החש את עצמו בתור שכזה, צריך להימצא במצב — באמצעות תהליך מתאים ש' יוגדר במיסגרת הסדר-שלום כולל — שבו יוכל לממש במלואה את זכותו להגדרה עצמית.“ הניסוח הוא זהיר ומסויג, אך המסר הוא ברור: הגדרה עצמית.

● הקביעה כי עקרונות אלה „הלים על כל הצדדים המעורבים ומשום כך גם על הפלסטינים ור' אש"ף, אשר אותם יש לשתף ב' משא-ומתן.“ לא נאמר כי אש"ף הוא „הנציג החוקי הביילעי של העם הפלסטיני“, כפי שדורש ה' אירגון. אך זהו פתח להכרה ב' אש"ף, ובוודאי לקיום מגעים עימו.

● הקביעה שהאירופים „לא יקבלו כל יוזמה חדיצדית, ש' תכליתה לשנות את מעמדה של ירושלים.“ זהו ניסוח מינימלי, ה' נגמע מכל רמו לפיתרון הרצוי, והמהווה על כן ויתור חשוב ל' ישראל ולאמריקאים. אך ברור כי אין אירופה מקבלת את הגישה הישראלית, כאילו הסיפוח של מוצח-ירושלים הוא סוף-פסקו.

● דרישה שישראל תשים קץ ל„כיבוש הטריטוריאלי שהיא מק' יימת מאז 1967“, תוך הסתמכות על התקדים של נסיגת ישראל מחלק של סיני, למעשה זוהי דרי' שה לנסיגה לגבולות 1967, מבלי לומר זאת בפירוש.

● התנגדות קיצונית להתנחלור' יות: „לישול רציני לתהליך ה' שלום“, ולישיויים „במעמד האויכ' לסייה הרכוש“.

● דרישה שהצדדים יסתלקו מ„שימוש בכוח או איום של שימוש בכוח.“ זהו בעיקר רמו לאש"ף, אף שאינו מוזכר כאן במשו.

● משקחת לאש"ף. העוקץ ה' אמיתי, המפחיד את ממשלת-ישר' ראל, טמון בסעיף 11, האחרון, „התשע החלטי לקיים את המג' העים הדרושים עם כל הצדדים ה' הנוגעים בדבר, משרת המגעים ה' ללו תהיה לברר את עמדת הצ-דיים השונים לגבי העקרונות ה' מפורטים בהצהרה זו. על פי תוצ' אות ההתייעצויות הללו, יקבעו את הצורה שתוכל יוזמתם לבלוש“.

פירוש הדבר הוא כי תשע ה' מדינות תשלחנה מישלחות לבירור העמדות של ישראל ושל אש"ף לגבי עקרונות אלה. אם ירצה אש"ף לנצל הזדמנות זו, ואם יאסר ער' פאת יהיה מסוגל לכך על רקע

בעיותיו הפנימיות (ראה עמוד 17) יוכל למסור במיסגרת זו את הצהרה של נכונות לקבלת עקרונות אלה — ובכך תיפתח לרווחה הדלת להכרה באש"ף.

הכר נועד בלי ספק לעודד את המתונים באש"ף ולהציג לפניהם פיתיון: הכרה בישראל בצורה עקיפה, תמורת הכרה באש"ף. אם ייענה לכך אש"ף, תיחדק ממשלת ישראל לפינה, אם ייווצר מצב כזה — תגיש אירופה ל' מועצת-הביטחון הצעת-החלטת חד' ששה, מן הסתם אחרי הבחירות בארצות-הברית. יתכן שאו שוב לא תפעל ארצות-הברית את ה' וטו שלע — וכך ייכנס תהליך השלום כולו לשלב חדש, הסותר לחלוטין את עמדות הליכוד וה' מערך כחאד.

התגובות של מנחם בגין וחבריו על ההחלטה היו נזעמות וקיצוניות, בניגוד גמור לנוסח המאופק של ההחלטות. אך בגין הבין את ה' מתרחש היטב: ההחלטה היא ה' צעד הראשון בדרך לקראת מצב, שיהפוך את מדיניות הממשלה ל' בלתי-אפשרית.